

FERNANDA
MELCHOR

Parădais

Traducere din limba spaniolă și note de
Marin Mălaicu-Hondrari

EDITORI:

Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

DIRECTOR EDITORIAL
ANANSI. WORLD FICTION:
Bogdan-Alexandru Stănescu

REDACTARE:
Ruxandra Câmpeanu

DESIGN:
Andrei Gamarț

DIRECTOR PRODUCȚIE:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Gabriela Anghel

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MELCHOR, FERNANDA

Parădais / Fernanda Melchor ; trad. din lb. spaniolă de Marin Mălaicu-Hondrari. - București : Editura Trei, 2025
ISBN 978-606-40-2789-4

I. Mălaicu Hondrari, Marin (trad.)

821.134.2

Titlul original: *Paradais*
Autor: Fernanda Melchor

Copyright © Fernanda Melchor, 2021
Edition published by arrangement with Michael Gaeb Literary Agency, Berlin,
in conjunction with Agentia Literara LIVIA STOLA
Copyright © Editura Trei, 2025,
pentru traducerea în limba română

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-2789-4

Toate au fost din vina grasului, asta aveam să le zic. Toate au fost din vina lui Franco Andrade și a obsesiei lui pentru doamna Marián. Polo doar a ascultat de el, i-a îndeplinit ordinele. Era nebun după femeia aia, Polo își dăduse seama că de săptămâni întregi tontălăul vorbea numai despre cum o să i-o tragă, cum o să fie a lui cu prima ocazie; mereu aceeași piesă, ca un disc zgâriat, cu privirea pierdută și ochii injectați de alcool, brânza de la chipsuri năclăindu-i degetele pe care mizerabilul naibii nu și le lingeă până nu dădea gata punga XXL. O să i-o trag așa, mormăia, clătinându-se pe marginea digului; o să i-o trag așa, apoi o pun în patru labe și i-o trag și așa, zicea ștergându-și balele cu dosul mâinii, zâmbind până la urechi de i se vedeau dințălăii albi și dreți ca în reclama la pasta de dinți, scrâșniți, în timp ce corpul lui gelatinos fremăta într-o caraghioasă imitație de coit și Polo se uita în altă parte, râdea fără chef și profita de neatenția grăsanului ca să golească sticla, să-și aprindă o altă țigară și să sufle fumul cu putere în sus pentru a alunga țânțarii atrași de mlaștina de mangrove. Totul era vorbărie goală, se gândea Polo; pălăvrăgeală și atât, prostii debitate la băutură, cel puțin așa a crezut la

început, când cu primele bețivăneli de pe chei, din cea mai întunecoasă parte a micului debarcader de lemn paralel cu râul, exact acolo unde luminile de pe terasă nu băteau și crengile smochinului uriaș îi protejau de privirea paznicului de noapte și a celorlalți locuitori ai casei, mai ales a bunicilor lui Franco, cei pe care, zicea el, i-ar fi lovit damblaua dacă l-ar fi prins pe *copil* bând alcool și fumând tutun și Dumnezeu știe mai ce, împreună, și asta era cel mai rău, cu un *om de la întreținere*, cum le zicea imbecilul de Urquiza angajaților responsabili cu complexul rezidențial: nici mai mult nici mai puțin decât cu grădinarul; un scandal monstru, un nejustificat abuz de încredere din partea lui Polo, care ar plăti cu slujbulaș, chestie de care îl durea undeva, de fapt, căci ar fi renunțat fluierând la zona aceea rezidențială pentru a nu se mai întoarce niciodată; faza nașpa era că mai devreme sau mai târziu va trebui să meargă acasă și să suporte scandalul pe care i l-ar face mă-sa și, deși perspectiva asta i se părea insuportabilă — dacă nu de-a dreptul groaznică —, Polo nu era în stare să reziste. Nu-l putea refuza pe porcul ăla când îi făcea semne de la fereastră, nu rezista să nu se facă muci pe dig, chiar dacă nebunul ăla gras îl scotea din sărite, chiar dacă era sătul de tâmpeniile lui, mereu aceleași, și de veșnica obsesie pentru vecina de care grasul se îndrăgostise la prima vedere, în acea după-amiază de la sfârșitul lui mai, când familia Maroño, la bordul unui Grand Cherokee alb, condus de însăși doamna Marián, și-a făcut apariția în

complexul rezidențial Parădais pentru a se instala în noua locuință.

Polo își amintea perfect ziua aceea; l-a amuzat să o vadă pe doamnă la volan și pe soț exilat pe scaunul copilului, când geamul a coborât cu un zumzet și un val de aer rece i-a izbit fața transpirată. Femeia purta ochelari negri care-i ascundeau cu totul ochii și Polo se putea vedea reflectat în lentilele lor, în timp ce ea îi explica cine erau și ce căutau acolo, buzele date cu roșu nerușinat, brațele pline de brățări argintii care au clinchetit ca niște clopoței de vânt când Polo a ridicat bariera și doamna i-a mulțumit fluturând din mână. O doamnă ca oricare alta, *equis*, niciodată nu l-a impresionat. La fel ca toate doamnele care locuiau în complexul rezidențial, cu casele lui albe acoperite cu țiglă metalică: mereu cu ochelari negri, mereu dichisite și pline de viață în dosul geamurilor fumurii ale mașinilor de teren, cu manichiură impecabilă și cu părul vopsit și întins cu placa, dar nimic de pe altă lume când le vedeai de aproape; mă rog, nimic care să te facă să o iei razna ca grasul, pe bune că n-aveai de ce. Sigur o știau din poze; soțul ei era celebru, avea o emisiune la televizor, frecvent apăreau poze cu ei patru la rubrica mondenă din ziare: el, chel și robust, mereu la costum și cu cămașă cu mânecă lungă în ciuda căldurii blestemate, cele două odrasle spilcuite și ea, atrăgând atenția cu buzele ei cărnoase și ochii scânteietori care păreau să-ți zâmbească în secret, între provocatori și malițioși, sprâncenele arcuite într-o expresie de

complicitate cochetă, mai înaltă pe tocuri decât soțul ei, cu o mână în șold, părul până la umeri și gâtul împodobit cu șiraguri strălucitoare. Acesta era cuvântul care o definea cel mai bine: nu atât frumoasă, cât strălucitoare, atrăgătoare, făcută să o mănânci din ochi, cu formele ei lucrate la sală și picioarele dezgolite până mai sus de genunchi, purtând fuste vaporoză de mătase sau șorturi de in care contrastau cu lucirea întunecată a pielii ei bronzate. Deci o pizdă decentă, ca oricare alta; o pizdă acceptabilă care încă reușea să-și mascheze cu succes kilometrajul, ridurile și ravagiile cauzate de nașterea celor doi fii — cel mai mare deja un domnișor sadea — cu ajutorul cremelor și fardurilor scumpe și cu legănatul metronomic al șoldurilor, ținut sub control, cu care doamna mergea peste tot, pe tocuri sau în sandale sau desculță prin iarbă și care făcea ca jumătate din cartier să se uite după ea. Exact ce-și dorea ea, nu? Să o privească plini de dorință și de poftă, să aibă gânduri murdare cu ea când trecea pe lângă ei. Se vedea clar că o *încânta* și la fel și pe pleșuvul de soț. De fiecare dată când Polo îi vedea împreună, tâmpitul avea o mână pe ea: ba pe după talie, ba mângâindu-i șalele, ba atingându-i fesele cu orgoliul celui care-și marchează teritoriul și se mândrește cu trofeul său, în timp ce ea zâmbea încontinuu, fericită să fie admirată și tocmai de asta Polo se chinuia mereu să reziste poftei de a se uita după ea, încerca să-și controleze tendința instinctivă de a-și lungi gâtul, mișcarea aproape mașinală care-l făcea să-și miște capul pentru a urma cu

privirea traiectoria feselor unduitoare trecând vesele și nepăsătoare pe străzile cartierului, la început pentru că voia ca nimeni — nici doamna, nici soțul, nici copiii sau boul de Urquiza, dar mai ales ea, demoazela — să nu-l vadă zgâindu-se la ea, pipăind-o cu ochii beliți, cu buzele deschise și un firicel de salivă atârând de ele, exact ca handicapatul gras când o privea de la depărtare. Era atât de *evident* că e nebun după ea; nu reușea să disimuleze deloc și până și Polo și-a dat seama până la urmă, chiar dacă pe atunci, la început, când familia Maroño s-a instalat în casa cu numărul șapte, la sfârșitul lui mai, Polo încă nu se înhăitase cu Franco Andrade; petrecerea obrăznicăturii de Micky încă nu fusese anunțată și niciunul dintre cei doi nu schimbaseră vreun cuvânt. Dar era imposibil să nu iei seama la gras când îți ieșea în cale, un pierde-vară solitar, bătând străzile pavate din Parădais, cu burtoiul său formidabil, cu fața rubicondă înșesată de coșuri și buclele blonde care-i dădeau un aer ridicol, de heruvim căpcăun; o huidumă de băiat ai cărui ochi prindeau viață numai când o aveau în față pe doamna Maroño, pe care o urmărea încontinuu de când apăruse în zonă. Trebuia să fii orb sau idiot de-a dreptul ca să nu-ți dai seama de încercările disperate ale nefericitului porcușor de a fi în preajma ei, căci de fiecare dată când ea ieșea în grădina din față ca să se joace cu copiii, purtând doar un șort de lycra și o bustieră care sfârșeau *lipite* de piele când se uda cu apa de la furtunul pe care, printre râsete, îl disputa cu odraslele, spelbul cu osânză ieșea

valvârtej din casă, chipurile ca să spele mașina bunicii, ceva ce nu-i plăcea deloc să facă, dar acum o făcea fără ca bătrânii să-i poruncească strigând ca din gură de șarpe, cum se întâmpla înainte, sau să-l amenințe că-i vor lua computerul sau telefonul. Și, de asemenea, ce coincidență că de fiecare dată când doamna ieșea pe terasă ca să stea la soare în costum de baie, aceeași huidumă de băiat își făcea apariția după trei minute, îmbrăcat într-un slip care crăpa pe el și un maiou cât o prelată de mașină, cu care credea că poate masca revărsarea de osânză care era burta lui, și cu ochelari negri pentru a nu i se vedea privirea ațintită pe trupul uns cu cremă al doamnei, întinsă la o distanță de două șezlonguri, total absentă la gemetele lubrice ale porcului și la atingerile sporadice cu care nă-tărăul încerca să-și ascundă scula întărită. Dar cele mai jalnice erau repetatele lui încercări de a se împrieteni cu odoarele doamnei, pițigăiatul Andrés și alintătura smiorcăitoare Miguel, mai cunoscuți printre vecini ca *Andy* și *Micky*, dintr-o fanfaronadă absurdă a părinților lor, numai Domnul știe de ce, de dragul de a exagera degeaba, căci nu aveau nimic de *gringo*, și-ți venea să mori de râs, nu alta, când grasul îi striga, în timp ce se jucau în parc, gâfâind ca un taur în urma mingii cu care Andy îl dribla, slugarnic și supus toanelor lui Micky, în speranța că va fi invitat la masă în casa vecinilor pentru a se putea bucura, chiar dacă pentru scurte momente, de prezența femeii visurilor sale, regina și protagonistă fanteziilor lui sexuale cele mai porcoase, stăpâna șuvoiului vâscos pe care

lăbarul naibii și-l storcea noapte de noapte, uneori până în zori, cu gândul la ea și la buzele ei senzuale, la fundul ei rotund, la sânii ei mari, incapabil de a adormi din cauza dorinței pe care femeia aceea i-o provoca, a poftei care-l invadase încă de la prima vedere, când ea coborâse din mașina albă, efervescentă care-i amintea de clipocitul șampaniei cu care bunicii lui sărbătoreau Anul Nou și din care el bea pe ascuns, după ce bunicii lui se mato-leau; un vertij care în absența ei se transforma în angoasă și vid, o falie tectonică ce se deschidea brusc în sufletul lui, în fiecare după-amiază când trebuia să plece din casa vecinilor pentru că domnul Maroño se întorcea de la muncă și copiii trebuiau să facă baie și să-și scrie temele și doamna Marián, pe cel mai dulce și mai cald ton, îl ruga să plece acasă că era deja târziu și cu siguranță bunicii lui se întrebă pe unde o fi, și-l bătea prietenește cu palma pe spate, îl conducea până la ușă, toată un zâmbet, iar grasul nu avea de ales decât să se întoarcă acasă, cu coada între picioare și cu parfumul doamnei — după el, un amestec de Carolina Herrera, țigări mentolate și izul acru al broboanelor de sudoare din decolteu — încă persistându-i în nări, pentru a încerca degeaba să umple golul tot mai vast uitându-se la reality show-uri și la desene animate vulgare, criticate de bunicii lui, și îngurgitând pachete de biscuiți și prăjiturele și imense boluri cu cereale cu lapte, pentru ca apoi să urce în camera lui cu aer condiționat, să tragă bășini și să se uite la filme porno pe noul laptop primit de la bătrâni de ziua lui, a cărui